

FØRDE: Tittelen på utstillingen til Sebastian Mügge, «Someone's Gotta Draw the Line Somewhere in Sogn og Fjordane!», er så lang at det knapt er plass til noe annet i denne notisen. Men den kan altså ses på Sogn og Fjordane Kunstmuseum til 15. mai. **SHH**

KARASJOK: Med bakgrunn i henholdsvis samisk, kvensk og nordisk høstingstradisjon benytter Aslaug Magdalena Juliusen, Marita Isobel Solberg og Trond Ansten hverdagsmaterialer i utstillingen «Tregreiner» på Samisk senter for samtidskunst. **SHH**

Viser Prymatsjenko

Fem dager før Russland invaderte Ukraina, kunne man på en husvegg i Oakland i California se en enorm prosjektering av en tegning fra 1923 av den ukrainske kunstneren Anatol Pertysky. Den uvanlige utstillingsformen er et samarbeid mellom Museum Arsenal i Kyiv og Justice Murals, en organisasjon som bruker veggmalierier for å skape oppmerksomhet om humanitære kriser. Fredag skal de etter planen vise verk av Marija Prymatsjenko. 25 verk av den ukrainske folkekunstneren ble nylig ødelagt i en brann på et museum nær Kyiv. **SHH**

r aids og markerer Skeivt kulturår.

kjebner

ass i utstillingen.

FOTO: VEGARD KLEVEN, ASTRUP FEARNLEY SAMLINGEN

Jack Piersons Elton John- og «Trollmannen fra Oz»-siterende «Goodbye Yellow Brick Road, Part II» (1990): 120 gule såper som sammen danner et rektangel på gulvet som leder tankene til kunstnerens minimalistiske kollega Carl Andre, og som bærer hvert sitt navn som har tilhørt aids-døde venner av kunstneren. Et beslektet eksempel fra året etter er Félix González-Torres' blåskimrende cellofanhaug full av drops. Den

som tør, kan forsyne seg. Dersom kuratorene hadde gitt dropshaugen hans mer – og en mer prominent – plass, ville effekten ha vært enda sterkere.

Også kubaneren Félix González-Torres døde ung. Han føyer seg inn i en lang rekke bidragsytere med tilhold i USA: Kunstmiljøet i New York både stod sentralt i kampen for bevissthet om aids og ble hardt rammet.

Mange amerikanske navn man kunne ha gjettet seg til på forhånd, er med: Nan Goldin (med et fotografi av en pasient til sengs), Ross Bleckner (blant annet med et flott maleri av hjerteformer) og David Wojnarowicz (med bilder som kombinerer seksualitet og storby, for eksempel) og hans partner Peter Hujar (med et fotografi av Cookie Mueller, som selv er kreditert for et verk).

På den annen side har også mindre sagnomsuste signaturer fra andre deler av verden fått plass: Romuald Hazoumè fra Benin, Hudinilson Jr. fra Brasil og Piotr Nathan fra Polen, for eksempel. Sistnevntes påskribede dodører ruver i rommene.

Til de norske deltakerne hører Bjarne Melgaard (med en videoinstallasjon med så lav lyd at den er umulig å følge) og Lars Laumann. De aller fleste arbeidene gir umiddelbart mening i sammenhengen. Til dem som gjør særlig inntrykk, hører også nordmannen Fin Serck-Hanssens 14 nærgående portretter av hiv-smitte. Han tok dem til utstillingen i 1993.

Slående er det at tradisjonelle bilder dominerer, enten det er fotografier, tegninger, trykk eller malerier. Et par malere som forevige homofile miljøer og også stilmessig må ha vært marginalisert i sin samtid, trekkes frem: Patrick Angus og Hugh Steers. Den unge polakken Karol Radziszewski gjør en vri på bildet: «Aids» (2012) er et tapet preget av en rekke Donald Duck-figurer hvis nebb har fått røde prikker som vitner om aids-relatert sykdom. De fleste videoene bærer preg av en annen tid og også teknologisk.

Tallene vitner om den katastrofen aids har vært, og er så voldsomme at de er vanskelige å ta innover seg: over 36 millioner døde. «Hvert øyeblikk teller» er en betimelig påminnelse både om lidelsene sykdommen har ført til, og om den livsholdningen tittelen antyder.

Kåre Bulie
kunst@klassekampen.no

BUGNENDE: Porselen fremstår som et selvsagt materialvalg i Lin Wangs dekkede bord. **FOTO: AMALIE MARIE SELVIK**

Det er duket for seriøs festing

KUNST

Lin Wang:
«Exotic Dreams and Poetic Misunderstandings – Still Life»

Trøndelag Senter for Samtidskunst, Trondheim
Står til 27. mars

ANMELDELSE

Skulle nesten tro Salvador Dali hadde invitert på middag.

Det er en serie fotografier som har sirkulert på internett i noen år, angivelig fra et surrealistisk middagselskap i Frankrike 1972, arrangert av Madame Rothschild. Tallerkener dekket med pels, gjester med tre tryner og djevlehorn, svære skilpadde og høye hatter. Det var garantert festlig i 1972, dypt ubehagelig å forholde seg til 50 år etterpå. Ikke fordi det er hinsides dekadent og noe Louis XVI hadde mareritt om, men fordi eldre fotografier av maskerte mennesker bestandig pirker borti noe faenskap i vår kollektive underbevissthet.

Når det er sagt; det er ikke ubehaget som har funnet veien inn i denne utstillingen til Lin Wang, men surrealismen – og middags-

selskapet. Hovedverket er et dekket bord, hvor det aller meste, som i utstillingen ellers, er laget i porselen. Forestill deg et middagselskap hos Salvador Dali, gjenspekt av Jeff Koons. Men det er en langt fra tilstrekkelig beskrivelse. Ingenting vil noensinne kunne beskrive dette tilstrekkelig, siden både objektene, og den uendelige mengden av kunsthistoriske referanser, tilsier at jeg kan bruke resten av mine dager på å gå rundt dette bordet og gruble. Fisker, slanger, kjøttstykker, perler, frukt, tatoverte kroppsdeler, svære Ming-vaser, duppeditter, dingsebomsr.

Porselenet, som er et sjeldent medium å se i denne sammenhengen, fremstår som et helt naturlig verktøy for formidling. Glatt overflate, øyeblikkelig besnærende og skjørt. Kontrasten til den latente volden som ulmer i disse arbeidene forsterker det intense og uimotståelige. Det er som å se en gjeng skremte rådyr jaget av et neshorn gjennom et teselskap hvor alle er dritings og har på seg morsomme hatter, sånn omtrent.

Mer enn noe minner det meg på det livsavgjørende valget jeg tok som tenåring: Skal livet være komfortabelt eller skal det være interessant?

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no